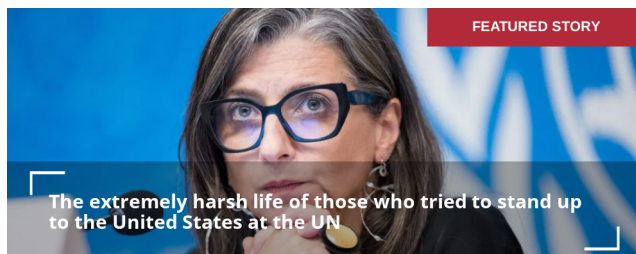

Het extreem zware leven van degenen die zich bij de VN tegen de Verenigde Staten verzetten

Door Frank , 27 mei 2026

Het extreem zware leven van degenen die zich bij de VN tegen de Verenigde Staten verzetten

Van Guantánamo tot Palestina, Washington heeft een lange, brute geschiedenis van het monddood maken, op zwarte lijsten plaatsen en deporteren van rapporteurs die de waarheid durfden te vertellen.

Toen de Amerikaanse regering besloot sancties op te leggen aan de speciale VN-rapporteur voor de bezette Palestijnse gebieden, Francesca Albanese, waren eerlijke mensenrechtenverdedigers verbijsterd. De maatregel, aangekondigd in juli 2025 door minister van Buitenlandse Zaken Marco Rubio, werd gepresenteerd als een reactie op wat de Amerikaanse regering de "onwettige en schandelijke pogingen" van de expert noemde om acties van het Internationaal Strafhof (ICC) tegen Israëlische en Amerikaanse functionarissen te bevorderen.

In de praktijk betekenden de sancties veel meer dan een diplomatiek gebaar. Albanese werd opgenomen in restrictie mechanismen die gekoppeld zijn aan het Amerikaanse financiële systeem, wat in theorie kan leiden tot het bevriezen van tegoeden onder Amerikaanse jurisdictie, beperkingen op bankzaken en reisbeperkingen. De beslissing is de meest flagrante poging tot intimidatie van een speciale rapporteur van de Verenigde Naties.

Het belang van het werk van de Italiaanse juriste verklaart mede waarom zij een van de belangrijkste doelwitten van Israël en zijn westerse bondgenoten is geworden. Sinds haar aantreden in 2022 heeft Albanese krachtige rapporten uitgebracht over het Israëlische bezettingssysteem, dat zij beschrijft als een structuur van permanente kolonisatie, segregatie en apartheid. Na het begin van de uitroeiing in

Gaza in oktober 2023 begon zij te betogen dat er plausibele elementen van genocide aanwezig waren in de Israëlische militaire campagne.

Achter gesloten diplomatieke deuren werd haar werk door de Israëlische autoriteiten als bijzonder gevaarlijk beschouwd, omdat het humanitaire schendingen aan de kaak stelde en tegelijkertijd een strategie van internationale juridische verantwoording nastreefde.

Ondanks het uitzonderlijke karakter van de sancties is de zaak Albanese niet uit de lucht komen vallen. De afgelopen decennia hebben de Verenigde Staten verschillende drukking methoden ontwikkeld tegen speciale rapporteurs van de VN die als te kritisch werden beschouwd ten aanzien van hun buitenlands beleid, hun bondgenoten of de mensenrechtensituatie in eigen land. Voordat Washington financiële sancties oplegde, had het land al zijn toevlucht genomen tot diplomatieke campagnes, publieke aanvallen, pogingen tot de-legitimering, beperkingen op de toegang en politieke druk binnen de Mensenrechtenraad. De meest zichtbare voorbeelden van dit patroon liggen juist in het mandaat voor de bezette Palestijnse gebieden.

Vóór Albanese waren twee speciale rapporteurs al regelmatig het doelwit van campagnes om hen in diskrediet te brengen: John Dugard en Richard Falk.

Dugard, een Zuid-Afrikaanse jurist en expert in internationaal recht, bekleedde de functie tussen 2001 en 2008 en werd bekend door zijn vergelijkingen tussen de Israëlische bezetting en het apartheidsregime in Zuid-Afrika. In rapporten aan de VN betoogde hij dat de combinatie van territoriale segregatie, checkpoints, uitbreiding van nederzettingen en ernstige beperkingen op de mobiliteit van Palestijnen een systeem van overheersing creëerde dat onverenigbaar was met het internationaal recht.

Zijn standpunten lokten een sterke reactie uit van Israël en een groeiend ongemak in Washington. Amerikaanse diplomaten, hoewel vaak op een minder uitgesproken manier dan Tel Aviv, toonden systematisch verzet tegen de conclusies van de rapporteur binnen de Mensenrechtenraad en orkestreerden drukcampagnes op bondgenoten en landen die belangrijke stemmingen en beslissingen konden beïnvloeden.

Als John Dugard te maken kreeg met diplomatieke tegenstand en pogingen tot politieke diskwalificatie, werd zijn opvolger in het Palestijnse mandaat, Richard Falk, het doelwit van een veel agressievere en persoonlijkere campagne.

Falk, emeritus hoogleraar internationaal recht aan Princeton, trad in 2008 aan en raakte al snel in open conflict met Israël en de Verenigde Staten. Zijn kritiek op de Israëlische bezetting, de blokkade van Gaza en de militaire offensieven van het land leidde tot frequente diplomatieke confrontaties.

Israël ging zelfs zo ver dat het hem in december 2008 de toegang tot het land ontzegde, toen Falk probeerde een officiële VN-missie in de bezette gebieden uit te voeren. Hij werd aangehouden op de luchthaven Ben Gurion, in hechtenis genomen en later gedeporteerd. Deze episode leidde tot protesten bij de Verenigde Naties, aangezien onafhankelijke deskundigen in principe recht hebben op toegang om hun mandaat uit te voeren.

Gedurende zijn periode als rapporteur betoogde Falk dat het Israëlische beleid kenmerken van kolonialisme en apartheid vertoonde, waarmee hij de aard van de zionistische onderdrukking van de Palestijnen blootlegde. Op verschillende momenten beschuldigden Amerikaanse diplomaten de rapporteur van partijdigheid en ongeschiktheid voor zijn functie, simpelweg omdat hij niet volledig de dictaten van Tel Aviv en Washington volgde, in tegenstelling tot wat zij gewend waren.

Een van de heftigste episodes vond plaats nadat Falk commentaar had gepubliceerd over de nationale onderdrukking van de Palestijnen en het Amerikaanse buitenlandbeleid. De toenmalige Amerikaanse ambassadeur bij de VN, Susan Rice, riep publiekelijk op tot zijn ontslag en verklaarde dat hij "ongeschikt was om te dienen" als speciaal rapporteur. Organisaties uit de zionistische lobby, zoals UN Watch, voerden ook voortdurende campagnes voor zijn ontslag en beschuldigden hem van antisemitisme en complottheorieën.

Falk reageerde door te zeggen dat hij het doelwit was van een systematische poging om hem het zwijgen op te leggen. In interviews en openbare verklaringen beschreef hij de druk die hij ondervond als een campagne van "persoonlijke aanvallen" bedoeld om de aandacht af te leiden van de Israëlische schendingen die onder zijn mandaat waren gedocumenteerd.

Guantánamo en de oorlog tegen rapporteurs tegen marteling

Het patroon van druk dat werd waargenomen tijdens mandaten over Palestina – publieke diskreditering, diplomatieke druk en pogingen tot institutionele marginalisering – zou op andere fronten terugkeren, vooral toen VN-experts de gevolgen begonnen te onderzoeken van de zogenaamde "oorlog tegen het terrorisme" die de Verenigde Staten na de aanslagen van 11 september 2001 hadden gelanceerd.

De kwestie van marteling werd een van de belangrijkste wrijvingspunten tussen Washington en internationale mensenrechten organisaties.

Een van de meest symbolische episodes betrof de Oostenrijkse jurist Manfred Nowak, VN speciaal rapporteur voor foltering tussen 2004 en 2010. Tijdens zijn mandaat probeerde Nowak herhaaldelijk onbelemmerde toegang te krijgen tot de militaire gevangenis in Guantánamo Bay, waar honderden gedetineerden zonder formeel proces vastzaten op beschuldiging van terrorisme.

De regering-Bush stemde gedeeltelijk in met een bezoek, maar weigerde voorwaarden die de Verenigde Naties essentieel achtten. Een daarvan was de mogelijkheid om privégesprekken met gevangenen te voeren – een standaardprocedure bij internationale onderzoeken naar foltering en mishandeling. Zonder dergelijke garanties weigerde Nowak wat slechts een symbolisch bezoek zou zijn geweest.

In openbare verklaringen betoogde de rapporteur dat inspecties zonder vertrouwelijkheid neer zouden komen op een "rondleiding", die geen serieuze beoordeling van de detentieomstandigheden zou kunnen opleveren. Desondanks concludeerde hij, na analyse van documenten, getuigenissen van voormalige gevangenen en medische rapporten, dat bepaalde praktijken in Guantánamo als foltering of wrede, onmenselijke en vernederende behandeling konden worden beschouwd.

In de daaropvolgende jaren zouden andere VN-specialisten soortgelijke reacties ondervinden wanneer ze de kwestie aankaartten.

Juan Méndez, speciaal rapporteur inzake foltering tussen 2010 en 2016, bekritiseerde het langdurig gebruik van eenzame opsluiting en bestempelde bepaalde perioden van extreme isolatie als een vorm van psychologische foltering. De Amerikaanse autoriteiten betwistten zijn conclusies en verzetten zich tegen het toestaan van onbeperkte toegang tot gevangenen.

Een andere relevante zaak was die van de Britse expert Ben Emmerson, speciaal rapporteur voor terrorismebestrijding en mensenrechten. Emmerson riep op tot strafrechtelijk onderzoek naar de geheime martelprogramma's van de CIA, waaronder clandestiene gevangenschappen ("black sites") en ondervragingstechnieken die na 9/11 werden gebruikt.

Hij nam een bijzonder krachtig standpunt in en betoogde dat het een "wettelijke verplichting" van staten was om degenen die verantwoordelijk waren voor martelingen die waren geautoriseerd in naam van de strijd tegen terrorisme, te

onderzoeken en te vervolgen. De Amerikaanse reactie was overwegend defensief, waarbij functionarissen volhielden dat er al interne onderzoeken hadden plaatsgevonden en internationale inmenging verwierpen.

Meer recentelijk stuitte de Zwitserse jurist Nils Melzer, eveneens rapporteur voor marteling, op sterke politieke weerstand nadat hij misstanden had aangeklaagd die verband hielden met het Amerikaanse veiligheidsbeleid en de behandeling van gevangenen in oorlogssituaties en bij internationale uitlevering. Hoewel zijn zaak nauwer verbonden is met de behandeling van Julian Assange, bekritiseerde Melzer ook de aanhoudende straffeloosheid rondom misstanden na 9/11.

Bronnen

https://en.wikipedia.org/wiki/Francesca_Albanese

https://en.wikipedia.org/wiki/UN_Watch

https://en.wikipedia.org/wiki/John_Dugard

https://en.wikipedia.org/wiki/Richard_A._Falk

https://en.wikipedia.org/wiki/Juan_E._M%C3%A9ndez

https://en.wikipedia.org/wiki/Susan_Rice

https://en.wikipedia.org/wiki/Manfred_Nowak

https://en.wikipedia.org/wiki/Ben_Emmerson

https://en.wikipedia.org/wiki/Nils_Melzer

https://en.wikipedia.org/wiki/Julian_Assange

https://en.wikipedia.org/wiki/Guantanamo_Bay_detention_camp

Door de EU gecensureerd

<https://strategic-culture.su/news/2026/05/27/extremely-harsh-life-those-who-tried-to-stand-up-to-united-states-at-un/>